வானைக் கனைத்திரை பூத்த வெண்
தாமரை — பொன்மாக் காய்த்த கனி —
மாமாதுளையுடைந்து பத்தாகத் திரண்டு
வந்த வெண்ணெய் — மத்தாக் கனிவடை
யே சிதக்கும் வெண்தயிர் — (சிவா)
"தண்ணிலாக் கொடும்பாளி வெண்ணி
லாவே — பெண்ணிலா ஊரில் பாற்
தரைப் போலவரும் வெண்ணிலாவே"

இதயத்தின் காதல் உண்டா கும் போது யாரையும் கேட்டு உண்டாவதில்லை. அது வெள்ளத்தைப் போல் பெருகுகிறது; அது போல் கொந்தளிக்கிறது.

காதல் ஒரு தெய்வீக உணர்ச்சிதான்; ஆனால் அதன் பெயரால் வாழ்க்கையைப் பேய்க்கூத்தாக்கு கிறவன் சாதாரண மனிதன்;

எல்லோருக்கும் யோசிப்பது ஒரு வேலை. எனக்கு அது வாழ்க்கையின் ஜீவன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் யோசிப்பதும் மூச்சு வாங்குவதும் ஒன்றுதான்.

பனித்துளியைவிட மிருதுமானவள்; மலைத்தொடரைவிட வலிமை சக்தி பெற்றவள்.

மான அவமானத்தில் உள்ள அவ்வளவு கவனம் உனக்கு லட்சியத்தின் மேல் இருந்தால் இவ்வளவு சஞ்சலத்துக்கு இடமே ஏது! உன்பேர் உன் நிலைமை தாழ்ந்தொன்று புதைக்கிறது — உன் ஆவி எங்கே எரிந்து புகையே போயிருக்கிறது —

வாள்முனையால் மண்ணைப் புதைப்பது, மண்ணைப் புரட்டுப்பது இரண்டுமே கொலைத்தனம்.

ஆச்சரியம் என்பது அஞ்ஞானத்தின் மறுபெயர் — வெறும் திருப்திபட்டுக் கேட்கும் வீணை போல் — கவலைகளை உருக்கி ஒன்று சேர்த்து —

இங்கே வாழ்க்கை சுவர்க்கத்தின் அமர சங்கீதத்தைப் போல் பெருகுகிறது; ஞானத்தின் ஆதியந்தியத்தின் கீழ் —

காதல் தண்ணீரைப் போல் ஓடையாக்கு, சமமான இடத்தையே தேடுகிறது.

மீட்டாத வீணையாக — வாழ்வை வைப்பதாக

இலக்கியமே உன்றாக வீணாக் சுகமாய் இருக்காதா? — நல்ல பாக்கு பல வகை திருடர் காவல் புரிந்துதானே — இன்னும் தேடுவது ஒரு கவலைதானே —

தன் கணத்தின் மாமிச இச்சைக்கு மனிதர்களின் இரைக்காக இழுத்துச் செல்லும் நாட்டைப் போன்ற ஒரு அழகைத் தந்து உணர்ச்சி வரக் காரணம்?

தியாகம் ஒருபோது வாழ்வில் எம் நாட்டின் பணத் தேவையை வார்த்தையால் சொல்லாமல் அபிநயத்தால் காட்டும் முறையது.

உழைப்பாளர்களது தன்மைப் பக்கையாதும் உலகமானாலும் வாழ்வைத் தண்டிக்க ஏதாவது வாடாவடம்.

சட்டம், பட்டம், பதவி, கௌரவம் தந்தப்பவர்களின் கூறிகள். உலகத்திலே கரைந்து போகும் கனிகள்!"

வாழ்வென்ற இந்த வெளுத்துக் கிற உச்சாரத்தே உங்கள் முட்டத்துக்கே அனை கட்ட முயற்சி செய்கிறீர்கள்; ஆனால் மனிதனின் ஆய்வற்ற வேகத்தின் முன் கிடப்பது அனை ஒரு பதுமைதான் என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

பதவாசைவாயல் மகப்பழமை யுடைப்பக் கேனே — உங்கள் மரணத் தந்தியான் வழியாக, நாடு செல்லும் உன்றுயாருடைய — கோடை — மழை யைத் தணிக்க உடையால் இருக்க — மனிதருக்கு முனைவால் அனை கட்டு கின்றது.

உண்மையால் மனிதன் சுய பெருமை தேடிக்கொ! இருக்கும் இடம் க்காணாமல் உருவாக அமைந்து வாடுகிறான்.

"உலக நிலைமைக்காக வி நானாட உடம் பேசுதுகை நினைத்தான் வந்தது என்று என்னை நடைமாட்டம் பேசும் போனவரை இருக் கிறது அவ்வெள்ளைத் தேகம்" ஆயுட்கு.

நாளையும் இருமே, மனம் புரிந்து கொள்ளும் கலையான பக்கத் தைத் திறன் தூ போதயம் என்றழைக் கிறோம்.

தன் இருதய வீணையை ஏதோ ஒரு புதுச்சித்தி அப் போதே மீட்டு வதை உணர்ந்தான் அவன்.